

260

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia 7 lutego 2005 r.

w sprawie zwalczania enzootycznej białaczki bydła²⁾

Na podstawie art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625 oraz z 2005 r. Nr 23, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy sposób i tryb zwalczania enzootycznej białaczki bydła, zwanej dalej „chorobą”, w tym:

1) sposób i tryb postępowania przy:

- a) podejrzeniu choroby,
- b) stwierdzaniu choroby,
- c) wygaszaniu ogniska choroby;

2) rodzaj próbek pobieranych do badań diagnostycznych lub testów oraz sposób ich pobierania i wysyłania;

3) środki stosowane przy zwalczaniu choroby;

4) sposób przeprowadzania czyszczenia i odkażania;

5) wymagania niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub regionu położonego na tym terytorium za urzędowo wolne od choroby oraz szczegółowy tryb tego uznawania.

§ 2. 1. Powiatowy lekarz weterynarii, po otrzymaniu zawiadomienia o podejrzeniu wystąpienia choro-

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej — rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 134, poz. 1433).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia częściowo wdrażają postanowienia:

1) dyrektywy 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydła i trzody chlewnej (Dz. Urz. WE L 121 z 29.07.1964, str. 1977; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 13; Dz. Urz. WE L 172 z 3.07.1975, str. 17; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 2, str. 80; Dz. Urz. WE L 26 z 31.01.1977, str. 81; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 3, str. 88; Dz. Urz. WE L 25 z 31.01.1978, str. 58; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 3, str. 196; Dz. Urz. WE L 375 z 31.12.1980, str. 75; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 4, str. 284; Dz. Urz. WE L 186 z 8.07.1981, str. 20; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 49; Dz. Urz. WE L 378 z 31.12.1982, str. 57; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 190; Dz. Urz. WE L 177 z 4.07.1984, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 87; Dz. Urz. WE L 339 z 27.12.1984, str. 27; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 151; Dz. Urz. WE L 372 z 31.12.1985, str. 44; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 305; Dz. Urz. WE L 99 z 11.04.1987, str. 18; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 7, str. 205; Dz. Urz. WE L 280 z 3.10.1987, str. 28; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 7, str. 299; Dz. Urz. WE L 224 z 18.08.1990, str. 13; Dz. Urz. WE L 377 z 31.12.1991, str. 16; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 12, str. 176; Dz. Urz. WE L 243 z 11.10.1995, str. 16; Dz. Urz. WE L 109 z 25.04.1997, str. 1; Dz. Urz. WE L 198 z 15.07.1998, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 23, str. 217; Dz. Urz. WE L 358 z 31.12.1998, str. 107; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 24, str. 276; Dz. Urz. WE L 105 z 3.05.2000, str. 34; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 71; Dz. Urz. WE L 114 z 13.05.2000, str. 37; Dz. Urz. WE L 163 z 4.07.2000, str. 35; Dz. Urz. WE L 281 z 7.11.2000, str. 16; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 30, str. 470; Dz. Urz. WE L 102 z 12.04.2001, str. 63; Dz. Urz. WE L 80 z 23.03.2002, str. 22; Dz. Urz. WE L 176 z 5.07.2002, str. 46; Dz. Urz. WE L 179 z 29.07.2002, str. 13; Dz. Urz. WE L 194 z 23.07.2002, str. 45; Dz. Urz. WE L 313 z 16.11.2002, str. 32; Dz. Urz. UE L 332 z 19.12.2003, str. 53; Dz. Urz. UE L 5 z 9.01.2004, str. 8; Dz. Urz. UE L 67 z 5.03.2004, str. 24; Dz. Urz. UE L 68 z 6.03.2004, str. 36; Dz. Urz. UE L 100 z 6.04.2004, str. 43);

2) dyrektywy 78/52/EWG z dnia 13 grudnia 1977 r. ustanawiającej wspólnotowe kryteria w odniesieniu do krajowych planów przyspieszonego zwalczania brucelozы, gruźlicы i enzootycznej białaczki bydła (Dz. Urz. WE L 15 z 19.01.1978, str. 34; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 3, str. 181).

by albo o uzyskaniu dodatniego lub wątpliwego wyniku badania przeprowadzonego w ramach badań kontrolnych zakażeń zwierząt, podejmuje niezwłocznie czynności mające na celu wykrycie lub wykluczenie choroby.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, obejmują:

1) przeprowadzenie:

- a) dochodzenia epizootycznego,
- b) badania klinicznego albo sekcji zwłok, albo badania poubojowego bydła;

2) pobranie próbek do badań diagnostycznych lub testów:

- a) od bydła,
- b) z tusz bydła lub
- c) ze zwłok bydła

— jeżeli konieczne jest ich wykonanie.

3. Badania diagnostyczne, o których mowa w ust. 2 pkt 2, polegają na:

- 1) wykonaniu badania histopatologicznego lub
- 2) wykryciu kwasu nukleinowego wirusa, występującego w formie prowirusa, metodą reakcji łańcuchowej polimeryzacji (PCR).

4. Badania, o których mowa w ust. 3 pkt 2, wykonują laboratoria, o których mowa w art. 23 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. Nr 33, poz. 287, Nr 91, poz. 877 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 23, poz. 188).

5. Testami, o których mowa w ust. 2 pkt 2, są:

- 1) w przypadku badania mleka lub serwatki — test immunoenzymatyczny (ELISA);
- 2) w przypadku badania krwi:
 - a) test immunodyszfuzji w żelu agarowym (AGID),
 - b) test immunoenzymatyczny (ELISA).

6. Powiatowy lekarz weterynarii zabezpiecza, znakuje i przesyła do zatwierdzonego laboratorium próbki, o których mowa w ust. 2 pkt 2.

7. Rodzaj próbek pobieranych do badań diagnostycznych lub testów oraz sposób ich pobierania i wysyłania są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

8. Powiatowy lekarz weterynarii, do czasu uzyskania wyników testów lub badań diagnostycznych, obejmuje stado, w którym podejrzewa się chorobę, nadzorem oraz:

- 1) zakazuje przemieszczania bydła do stada oraz ze stada, chyba że przemieszczenie to jest przeprowadzane w celu dokonania natychmiastowego uboju;

2) nakazuje odosobnienie w stadzie zwierząt podejrzanych o chorobę.

§ 3. 1. Powiatowy lekarz weterynarii, na podstawie dochodzenia epizootycznego oraz badań diagnostycznych lub testów, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i pkt 2, oraz badań przeprowadzanych w ramach badań kontrolnych zakażeń zwierząt, stwierdza wystąpienie choroby albo ją wyklucza.

2. W przypadku gdy wyniki badań lub testów, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i pkt 2, są wątpliwe, powiatowy lekarz weterynarii:

- 1) stosuje nadal środki, o których mowa w § 2;
- 2) powiadamia podmiot skupujący mleko o zawieszeniu statusu stada urzędowo wolnego od choroby.

§ 4. 1. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia choroby w stadzie:

- 1) wyznacza ognisko choroby;
- 2) powiadamia podmiot skupujący mleko o zawieszeniu temu stadu statusu stada urzędowo wolnego od choroby.

2. Powiatowy lekarz weterynarii w ognisku choroby:

- 1) zakazuje:
 - a) przemieszczania bydła do stada oraz ze stada, chyba że przemieszczenie to jest przeprowadzane w celu dokonania natychmiastowego uboju,
 - b) karmienia mlekiem pochodzącym od krów, u których stwierdzono chorobę, chyba że:
 - zostanie ono poddane obróbce cieplnej,
 - będą nim karmione wyłącznie zwierzęta z tego samego gospodarstwa,
 - c) dostarczania mleka pochodzącego od krów, u których stwierdzono chorobę, do zakładu przetwórczego w celu przetworzenia, chyba że zostanie ono poddane obróbce cieplnej odbywającej się pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii;
- 2) nakazuje odosobnienie w stadzie zwierząt, u których stwierdzono chorobę, a następnie:
 - a) wykonanie testów w kierunku choroby u pozostałych zwierząt w wieku powyżej 12 miesięcy życia w tym stadzie,
 - b) przeprowadzenie oczyszczania i odkażania:
 - miejsc dotychczasowego utrzymywania tych zwierząt,
 - sprzętu i narzędzi używanych do pozyskiwania i przechowywania mleka od tych zwierząt,
 - sprzętu i narzędzi używanych przy utrzymywaniu tych zwierząt,
 - c) przeprowadzenie odkażania nawozu naturalnego,

d) zabicie lub ubój zwierząt, u których stwierdzono chorobę.

3. Po zabiciu lub dokonaniu uboju zwierząt, u których stwierdzono chorobę, oczyszcza się i odkaża:

- 1) pomieszczenia oraz miejsca, w których zwierzęta te były utrzymywane;
- 2) miejsca załadunku tych zwierząt lub produktów pochodzących od tych zwierząt;
- 3) środki transportu i przedmioty, które miały kontakt z tymi zwierzętami lub produktami pochodzącymi od tych zwierząt.

4. Oczyszczanie i odkażanie odbywa się pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii w sposób, który jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 5. Powiatowy lekarz weterynarii uznaje ognisko choroby za wygasłe, jeżeli:

- 1) wszystkie zwierzęta, u których stwierdzono chorobę, oraz ich potomstwo:
 - a) padły albo zostały zabite, a ich zwłoki zostały unieszkodliwione w sposób wykluczający szerzenie się choroby, lub
 - b) zostały poddane ubojowi;
- 2) wyniki dwóch kolejnych testów w kierunku choroby nie potwierdziły choroby w tym ognisku u pozostałych zwierząt w wieku powyżej 12 miesięcy, przy czym:
 - a) pierwszy test wykonuje się po upływie co najmniej 3 miesięcy od dnia, w którym z ogniska choroby usunięto ostatnie zwierzę, u którego stwierdzono chorobę,
 - b) drugi test wykonuje się po upływie co najmniej 4 miesięcy, nie później jednak niż przed upływem 12 miesięcy od dnia wykonania pierwszego testu;
- 3) przeprowadzono w sposób, który jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia, ostateczne oczyszczanie i odkażanie pomieszczeń oraz miejsc, w których były utrzymywane zwierzęta, o których mowa w pkt 1.

§ 6. 1. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub region położony na tym terytorium mogą być uznane za urzędowo wolne od choroby, jeżeli:

- 1) co najmniej 99,8 % stad bydła posiada status stada urzędowo wolnego od choroby oraz:
 - a) w okresie:
 - ostatnich 2 lat na podstawie wyników badań klinicznych lub diagnostycznych nie stwierdzono występowania choroby,
 - ostatniego roku, w dwóch kolejnych testach wykonanych w odstępie co najmniej 4-miesięcznym u bydła w wieku powyżej 2 lat, uzyskano wyniki ujemne albo

b) w okresie ostatnich 2 lat na podstawie wyników badań klinicznych lub diagnostycznych nie stwierdzono występowania choroby, a bydło wprowadzane na to terytorium lub do tego regionu do chowu lub hodowli pochodziło wyłącznie z krajów lub regionów urzędowo wolnych od choroby, albo

2) na tym terytorium lub w tym regionie:

a) w okresie ostatnich 3 lat:

- nie stwierdzono choroby w badaniu histopatologicznym,
- powiatowy lekarz weterynarii był powiadamiany o każdym przypadku podejrzenia choroby i przeprowadził dochodzenia epizootyczne,

b) w okresie ostatnich 2 lat, co najmniej w 10 % stad wybranych losowo, bydło w wieku powyżej 24 miesięcy życia zostało przebadane zgodnie z przepisami Unii Europejskiej³⁾ i uzyskało wynik ujemny w tych badaniach, albo

3) przy zastosowaniu innej metody badania, przy której poziom wykrywalności choroby wynosi 99 %, wykazano, że stad zakażonych chorobą jest mniej niż 0,2 %.

2. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub region położony na tym terytorium zachowują status urzędowo wolnych od choroby, jeżeli:

- 1) na tym terytorium lub w tym regionie u wszystkich sztuk bydła, które są poddawane ubojowi, przeprowadza się badania, a w przypadku stwierdzenia zmian anatomopatologicznych wskazujących na podejrzenie choroby wykonuje się badania laboratoryjne, o których mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej;
- 2) Główny Lekarz Weterynarii zgłasza Komisji Europejskiej wszystkie przypadki występowania choroby na tym terytorium lub w tym regionie;
- 3) wszystkie sztuki bydła, które uzyskały dodatni wynik w teście wykonanym zgodnie z przepisami Unii Europejskiej³⁾, zabija się albo poddaje się ubojowi, a do stada stosuje się środki określone w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt;
- 4) w okresie pierwszych 5 lat po uzyskaniu tego statusu:
 - a) u wszystkich sztuk bydła powyżej 24. miesiąca życia wykonano raz w roku test zgodnie z przepisami Unii Europejskiej³⁾ albo
 - b) zastosowano inną metodę badania, przy której poziom wykrywalności choroby wynosi 99 %,

³⁾ Załącznik D rozdział II dyrektywy 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydła i trzody chlewnej.

która wykazała, że stad zakażonych chorobą jest mniej niż 0,2 %.

3. Główny Lekarz Weterynarii może wystąpić do Komisji Europejskiej z wnioskiem o ograniczenie liczby zwierząt objętych testami, tak aby badaniem były objęte wszystkie sztuki bydła powyżej 12. miesiąca życia, co najmniej w 1 % stad wybieranych losowo co roku, jeżeli w ostatnich 3 latach nie stwierdzono występowania choroby w jednym na 10 000 stad.

4. Główny Lekarz Weterynarii może wystąpić do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przywrócenie zawieszono statusu, o którym mowa w ust. 2, w przypadku gdy zostały spełnione warunki konieczne do uzyskania tego statusu.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi: *W. Olejniczak*

Załączniki do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 7 lutego 2005 r. (poz. 260)

Załącznik nr 1

RODZAJ PRÓBEK POBIERANYCH DO WYKONANIA BADAŃ DIAGNOSTYCZNYCH LUB TESTÓW ORAZ SPOSÓB ICH POBIERANIA I WYSYŁANIA

1. Do badań diagnostycznych lub testów pobiera się:

1) próbki:

- a) krwi,
- b) mleka;

2) wycinki:

- a) chorobowo zmienionych narządów i tkanek wraz z lokalnymi węzłami chłonnymi,
- b) guzów,
- c) chorobowo zmienionej skóry,
- d) zmienionych węzłów chłonnych.

2. W uzasadnionych przypadkach wykonuje się biopsję.

3. Do badań diagnostycznych nie pobiera się krwi od jałówek i krów w okresie dwóch tygodni przed dniem porodu oraz w okresie tygodnia po porodzie.

4. Próbkę krwi do testów pobiera się, przy użyciu igły jednorazowej, do sterylnej probówki lub tubostrzykawki, bez dodatku środka antykoagulacyjnego, a następnie probówkę napełnia się w taki sposób, aby krew spływała wolno po wewnętrznej ścianie tej probówki, aż do napełnienia tej probówki w 2/3 jej pojemności.

5. Pobraną krew, o której mowa w ust. 4, schładza się.

6. Niedopuszczalne jest zamrażanie pobranej krwi.

7. Do badań diagnostycznych pobiera się mleko od krów w okresie laktacji, przy czym:

- 1) mleko pobrane ze wszystkich ćwiartek wymienia miesza się w równych proporcjach;
- 2) nie pobiera się mleka:
 - a) od krów w okresie od dnia porodu do 5—7 dnia po porodzie,

b) z ćwiartek wymienia wykazujących w badaniu klinicznym:

- zmiany zapalne albo
- zmiany zapalne, które były leczone.

8. Badania, o których mowa w ust. 7, przeprowadza się na mleku chudym, po odwirowaniu i usunięciu tłuszczu, lub serwatce.

9. Próbkę mleka pobiera się jako próbki:

- a) zbiorcze pobrane z pojemników na mleko lub
- b) pulowane po dodaniu azydku sodu do buteleczek poliwinylowych o objętości 80 ml, co pozwala na przechowanie ich w stanie niezmienionym przez okres 4—6 tygodni.

10. Pobrane mleko schładza się.

11. Próbkę od zwierząt żywych pobiera się w taki sposób, aby nie narażać zwierząt na zbędny ból.

12. Każdą próbkę pakuje się i transportuje z zachowaniem szczególnych środków ostrożności.

13. Pobrane wycinki przewozi się:

- 1) w płynie konserwującym składającym się z 9 części wody i 1 części formaldehydu lub
- 2) w stanie schłodzonym — bez zastosowania płynu konserwującego.

14. Próbkę pobiera się czystymi, jałowymi narzędziami, najlepiej jednorazowego użytku.

15. Każdą próbkę umieszcza się w mocnym, sterylnym, szklanym lub plastikowym pojemniku, zamykanym szczelnym przykryciem zabezpieczającym przed wyciekami zawartości. Przykrycie zabezpiecza się wodoodporną taśmą samoprzylepną.

16. Powierzchnię zewnętrzną pojemnika po jego zamknięciu odkaża się, a następnie płucze się czystą wodą i osusza.

17. Każdy pojemnik zaopatruje się w etykietę zawierającą opis zwierzęcia i jego numer identyfikacyjny, rodzaj próbki, datę i miejsce jej pobrania, imię i nazwisko oraz adres posiadacza zwierzęcia.

18. Po zapakowaniu, w sposób określony w ust. 15, próbki umieszcza się w kontenerze, mocnym kartonie lub drewnianym pudełku i transportuje do laboratorium w temperaturze 4 °C.

19. Do każdej przesyłanej próbki dołącza się dokument, w formie pisma przewodniego, zawierający następujące informacje:

1) imię i nazwisko oraz adres posiadacza zwierzęcia;

2) imię i nazwisko oraz adres i numer telefonu powiatowego lekarza weterynarii;

3) zakres i kierunek badań diagnostycznych;

4) gatunek i ilość zwierząt w gospodarstwie;

5) datę wystąpienia objawów klinicznych i ich opis;

6) opis stwierdzonych zmian sekcyjnych, poubojowych lub pośmiertnych;

7) opis ewentualnego leczenia.

20. Próbkę przesyła się niezwłocznie bezpośrednio do laboratorium.

Załącznik nr 2

SPOSODY PRZEPROWADZANIA OCZYSZCZANIA I ODKAŻANIA PRZY CHOROBI

I. Środki ostrożności

1. Osoby wykonujące zabiegi oczyszczania i odkażania powinny:

1) być przeszkolone w zakresie obchodzenia się z preparatami używanymi do tych zabiegów, w tym w zakresie przygotowywania ich roztworów;

2) być zaopatrzone w ochronne okulary lub maski, kombinezony oraz rękawice i buty gumowe.

2. Podczas wykonywania zabiegów oczyszczania i odkażania należy przestrzegać ogólnych przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

II. Oczyszczanie

1. Oczyszczanie polega na usunięciu zakażonego nawozu naturalnego i innych substancji mogących zawierać czynniki chorobotwórcze z pomieszczeń, w których są utrzymywane zwierzęta, pomieszczeń gospodarczych i magazynowych, wybiegów i otoczenia budynków, a następnie na ich unieszkodliwieniu.

2. Oczyszczanie przeprowadza się przy użyciu:

1) środków fizycznych — ręcznych narzędzi, sprzętu mechanicznego lub wody pod ciśnieniem;

2) produktów biobójczych dopuszczonych do obrotu na podstawie przepisów o produktach biobójczych.

3. Oczyszczanie przeprowadza się w następującej kolejności:

1) wstępnie spryskuje się, po usunięciu zwierząt, ich zwłok lub tuszy, miejsca, w których przebywały te zwierzęta, produktem biobójczym o takim stężeniu, jakie jest stosowane podczas mycia i odkażania; produkt ten pozostawia się na powierzchni przez okres wskazany przez producenta;

2) oczyszcza się sufit, a następnie ściany, podłogi oraz okna i drzwi w pomieszczeniach, w których przebywały zwierzęta;

3) oczyszcza się żłoby, koryta, drabiny i przegrody, a także sprzęt, przedmioty i narzędzia, które miały kontakt ze zwierzętami, oraz ubrania ochronne i obuwie osób, które zajmowały się utrzymywaniem zwierząt;

4) oczyszcza się ziemię na wybiegach;

5) zbiera się zanieczyszczenia stałe, w tym nawóz naturalny i poddaje się je unieszkodliwieniu, spalaniu lub biologicznemu odkażeniu.

III. Odkazanie

1. Odkazanie polega na niszczeniu czynników chorobotwórczych obecnych w środowisku i może być przeprowadzone przy użyciu:

1) środków fizycznych;

2) produktów biobójczych dopuszczonych do obrotu na podstawie przepisów o produktach biobójczych;

3) środków biologicznych (z udziałem bakterii nitryfikacyjnych), stosowanych do odkażania obornika i gnojowicy.

2. Odkazanie przy użyciu produktów biobójczych polega na zastosowaniu:

1) pół litra roztworu takiego produktu na 1 m² powierzchni — w przypadku odkażania profilaktycznego;

2) co najmniej jednego litra roztworu środka dezynfekcyjnego na 1 m² powierzchni — w przypadku odkażania w środowisku zakażonym.

3. W ognisku choroby, jak również przed każdym wjazdem i wyjazdem, wejściem i wyjściem z gospodarstwa podejrzanego o wystąpienie choroby oraz z pomieszczeń, w których jest utrzymywane bydło, wykłada się maty odkażające.

4. Maty, o których mowa w ust. 3, powinny być nasycone roztworem produktu biobójczego w taki sposób, aby były wilgotne.

5. Długość mat, o których mowa w ust. 3, nie może być mniejsza niż:

- 1) obwód największego koła pojazdu wjeżdżającego lub wyjeżdżającego — w przypadku mat wyłożonych przed wjazdami i wyjazdami;
- 2) metr — w przypadku mat wyłożonych przed wejściami i wyjściami.

6. Szerokość mat, o których mowa w ust. 3, nie może być mniejsza niż:

- 1) szerokość wjazdu lub wyjazdu — w przypadku mat wyłożonych przed wjazdami i wyjazdami;
- 2) szerokość wejścia lub wyjścia — w przypadku mat wyłożonych przed wejściami lub wyjściami.

7. Osoby, które miały kontakt ze zwierzętami chorymi lub podejrzanymi o chorobę oraz ze sprzętem używanym przy utrzymywaniu tych zwierząt, przed opuszczeniem miejsc przebywania zwierząt lub gospodarstwa oczyszczają i odkażają, przy użyciu produktów biobójczych, ręce, ubranie i obuwie.

8. Środki transportu, sprzęt oraz inne przedmioty, które miały kontakt ze zwierzętami chorymi lub podejrzanymi o chorobę i pozostawały w ognisku choroby, przed opuszczeniem gospodarstwa oczyszcza się i odkaża przy użyciu produktów biobójczych.

9. Po usunięciu zwierząt lub zwłok zwierzęcych z ogniska choroby przeprowadza się:

- 1) oczyszczanie miejsc przebywania zwierząt, ich uboju lub sekcji — przy użyciu środków fizycznych;
- 2) zmywanie i odkażanie tych miejsc przy użyciu produktu biobójczego;
- 3) odkażanie obornika, gnojowicy i gnojówki.

10. Na poszczególnych etapach zwalczania choroby wykonuje się pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii:

- 1) odkażanie zapobiegawcze, przeprowadzane w celu ochrony zwierząt przed chorobą;
- 2) odkażanie bieżące, przeprowadzane w obecności zwierząt przy podejrzeniu lub stwierdzeniu choroby;
- 3) odkażanie wstępne, przeprowadzane po usunięciu zwierząt, tusz oraz zwłok zwierzęcych z ogniska choroby;
- 4) odkażanie ostateczne, przeprowadzane po ostatecznym oczyszczeniu, przed uznaniem ogniska choroby za wygasłe.